

Työtaistelussa Yleislakon Luonne

Kirj. A. M.

JOKAINEN ajatteleva palkkatyöläinen käsittää nykyisissä työlakko-taistelussa tai taistelu-uhkauksissa ilmenevän kaksi toistensa kanssa vastakaista pyrkimystä. Ensiksi: Palkkatyöläisten voimakas pyrkimys yleislakkoon, tarkoituksella siten saada työviikon työtuntien lukumäärä vähennetyksi siinä määrin, että suurella enemmistöllä teollisuustyöläisistä olisi mahdollisuus saada tehdä yhteiskunnallisesti hyödyllistä työtä. Samalla pyritään kohottamaan palkkoja suhteellisesti työviikon tuntimäärän vähenemisen ja elinkustannusten hintavaihtelun kanssa. Toiseksi: On olemassa unioiden virkailijain ja omistajain yhtenäinen taistelu yleislakkoluonteisten työlakkojen ehkäisemiseksi.

Jos kysyttäisiin että kumpiko puoli tässä nykyään huomattavassa kamppailussa on oikeassa, työläisetkö vai työläisten unioiden virkailijat yhdessä omistajaluokan kanssa, niin täytyisi vastata että yhteiskunnalliselta näkökannalta katsoen molemmat ovat oikeassa.

Työväestö on oikeassa siksi, kun se tietää että paikallisten tai alueellisten lakkojen kautta ei enään vuosiin ole ollut mahdollisuutta voittaa suuria teollisuusyhtymiä vastaan käytyjä lakkotaisteluja. Siksi työläiset yhä yhtenäisemmin pyrkivät koko teollisuutta ja useampiakin teollisuuksia käsittäviin yleislakkoihin. Tämä yleislakkoihin pyrkimys on taistelua olemassaolonsa säilyttämiseksi; se on taistelua elämästä ja kuolemasta.

Taas toiselta puolen unioiden virkailijain ja omistajain yhteinen taistelu yleislakkoluonteisia työlakkoja vastaan on oikeutettua ja välttämätöntäkin siltä näkökannalta katsoen, että teollisuustyöväestön taloudelliset uniojärjestöt eivät vielä ole yleislakkoja ja yleislakkojen seurauksia vastaavasti järjestettyjä. Tästä syystä uni-

oiden virkailijat pelkäävät, ja aiheellises-tikin, että yleislakon tapahtuessa työläisten uniojärjestöt, ollen vailla tarkoitusta vastaavia orgaaneja ja yhtenäistä, suunnitelmallista yhteiskunnallista ohjelmaa, voisivat menettää kontrollin lakon johdossa. Tästä mahdolliset seuraukset voisivat työväenluokan ja siten koko yhteiskunnallisen talousorganismien johtaa sisäiseen sekamelskaan ja kaaokselliseen turmioon.

Ne jotka yrittävät työläisille uskottaa että yleislakkoluontoisten taistelujen estämispyrkimykset unioiden virkailijain taholta ovat yksinomaan persoonallista käytyripalvelusta omistajaluokalle, sanomatta mitään niistä perussyistä jotka ovat pakkoittavina tekijöinä virkailijoille niin tai näin toimimaan, yrittävät työläisten taistelut johtaa syistä seurauksiin ja siksi ovat yhteiskunnallista edesvastuuta omaamattomia olijoita.

Me emme enään elä sellaisessa yhteiskuntataloudessa joka oli olemassa viime vuosisadan lopulla, emmekä sellaisessa-kaan joka vallitsi vielä puoli vuosikymmentä sitten. Vielä viisi vuotta ja enemmän ajassa taaksepäin oli yleislakko vain "viisaiden teoriaa", eikä palkkatyöväestö antanut sille suurempaa huomiota. Mutta nyt on toisin. Teoretikot ovat yleislakon unhottaneet, tai tahtoisivat unhottaa, koska he yleislakossa, sen ollessa palkkatyöläisten käytännöllisissä käsissä, näkevät olevan ei ainoastaan suuromistajaluokan, mutta myöskin heidän oman turmionsa.

Tämän yllättävän palkkatyöläisten ja teoretikkojen käsityksien eroamisen syyt helposti käsittämme, kun muistamme sen, että entisinä aikoina kun esim. tuhannen työläistä käsittävässä työmaassa oli lakko, niin harvoin oli lakossa tuhannen työläistä. Lakkopettureita ilmaantui usein ja siksi teoretikkojen yhteiskunnallisen aseman paremmuus, verrattuna työläisten ase-

maan, ei ollut lakkojen vuoksi siinä määrässä uhattu kuin se nyt on. Nykyään on tilanne päinvastainen. Kun tuhannen työläistä käsittävässä työmaassa työläiset julistavat lakkotilan, niin sitä usein seuraa se että toistenkin työpaikkojen työläiset julistavat lakon. Lisäksi työttöminä olevia yhtyy lakkovahtilinjoihin ja siten lakkotaiteluun osallistuvien lukumäärä lisääntyy moninkertaisesti.

Edellä sanotun meille todistavat jo käydyt ja edelleen käynnissä olevat pienemätkin lakot. Voimme kuvitella mitä olisi voinut tapahtua silloin jos esim. puolimiljoonaa tämän maan automobiiliteollisuuden työläistä olisi yhtenäisesti julistanut koko tämän teollisuuden työlakon alaiseksi. Autoteollisuuden puolenmiljoonan lakossa olisi ollut mahdollista lakkovahtien lukumäärä kohota ehkä 800,000:een. Tämä teollisuus sitoo itseensä eroittamattomasti useita muita teollisuuksia, joiden työläisiin autotyöläisten lakko olisi suoraanaisesti vaikuttanut. Näiden autoteollisuudesta riippuvain teollisuuksien työläisillä ei olisi ollut muuta ehtoa kun yhdistää vaatimuksensa autotyöläisten vaatimuksiin ja yhtyä lakkoon.

Edelleen lakon leveneminen toisiin teollisuuksiin olisi vaikuttanut siten, että kaikki yleislakon mahdollisuudet valmisteteollisuuksissa yleensä olisivat olleet olemassa autoteollisuuden lakon yhteydessä. Rauta- ja terästeollisuutta käsittävällä lakolla olisivat olleet mahdollisuudet vetää mukanaan, ei ainoastaan toisia valmisteteollisuuksia, mutta myöskin rauta- ja hiilikaivoksi- en työläiset sekä liikennetyöläiset. Kun tiedämme palkkatyöväen luokan äärimäisen taloudellisen epävarmuuden olevan yhtäläisen kaikissa teollisuuksissa, niin tiedämme myöskin että koska hätä on suuri ja elämän epävarmuus on yleinen, niin se pakottaa työläiset lakkotaiteluissa yhtymään toisiinsa.

Olemme sanoneet palkkatyöläisten nykyisten taloudellisten uniojärjestöjen olevan teoreettisesti ja rakenteellisesti kykenemättömiä ottamaan itselleen edesvastuuta yleislakon johdossa. Tästä työväestölle nykyajan ja tulevaisuuden yhdestä

tärkeimmästä kysymyksestä yleiskäsitystä saadaksemme on meidän ensiksi yritettävä saada selville mitä mahdollisia seurauksia yleislakko ratkaistavaksemme tuo.

Yleislakko-nimitystä on sanomalehdissä käytetty epämääräisesti. Sitä on käytetty tarkoittamaan yhden teollisuusalan lakkoa; myöskin paikallista lakkoa, joka pysäyttää kaikki teollisuudet jollakin vissillä paikkakunnalla, on sanottu yleislakoksi. Tämän kirjoituksen yhteydessä yleislakko-nimityksellä tarkoitetaan joko yhden tai useamman kansakunnan kaikkien teollisuuksien samanaikaisen lakkoutumisen kautta yhtenäistä ja suunnitelmalista koko teollisuuden pysäyttämistä, palkkatyöväestön vussin ja yhtenäisen tar-koitusperän saavuttamiseksi.

Ainoa tähänastinen lakko, jota varsinaisessa nykyaikaisessa merkityksessä voidaan yleislakkona pitää, oli Englannissa toukokuulla, vuotena 1926. Tämäkin, työläisten järjestöjen puolelta, päättyi kaaokselliseen tappioon.

Englannin yleislakkoa koskevien asiakirjojen mukaan, ammattiuonioiden keskusneuvosto ja yleinen lakkokomitea havaitsivat itsensä avuttomiksi. Oltiin vailla tilannetta vastaavaa yhteiskunnallista ja yhtenäistä, suunnitelmallista, teollisuutta vastaavaa teollisuusuniota ja unio-orgaaneja, joiden kautta olisi voitu yleislakko johtaa työläisten voittoon. Ilman näitä mainittuja, teollisuustyöväestölle nykyaikana välttämättömiä teollisuusjärjestöorganeeja lakkokomitean ja keskusneuvoston täytyi antautua omistajaluokan armoille ja julistaa lakko loppuneeksi, työläisten häviöllä. Voidaan sanoa että onneksi kapitalistinen yhteiskuntatalousjärjestelmä oli silloin vielä niin toimintakykyinen, että se voi tilanteen pitää kontrollinsa alla ja säilyttää järjestyksen, että ei auttamattomaan kaaokseen jouduttu.

Mutta nykyisin kapitalistinen talousjärjestelmä ei enään ole se sama mikä se oli kahdeksan vuotta sitten. Nykyään se olisi jo kykenemätön hallitsemaan yhteiskunnallista tilannetta yleislakon tapahtuessa. Tämän väitteen perustelemme seuraavasti:

Ensiksi: Kapitalistisen talouden täytyy

nyt jo "normaali"-aikanakin itseään halvaannuttavasti kuluttaa vanhaa, ennen varastoon tuotettua voimaansa, pitääkseen koossa järjestelmänsä.

Toiseksi: Sillä ei ole enään mitään tulevaisuudelta odotettavissa sellaista, joka kiinnittäisi keskiluokkalaisen aineksen yhtenäisesti suurteollisuuden turvaksi (kuten vielä vuotena 1926 oli).

Kolmanneksi: Nuorisoa ei suurpääoman omistajaluokka voi enään yhtenäisesti käyttää aseenaan, vaan se jakaantuisi keskenään taisteleviksi joukoiksi, koska kapitalistisella yhteiskunnalla ei ole enään mitään pätevää luvattavana nuorisolle tulevaisuuden toimeetulon takeeksi.

Neljänneksi: Kuljetusliikenne kuorma-autoilla, joka Englannin yleislakossa näytteli johtavaa osaa omistajaluokan puolella, oli silloin vielä kehityskaudessaan, mutta nyt jo se, täysi-ikäisenä, kuuluisi lakkoutuvien teollisuuksien joukkoon.

Tultuamme selville siitä, että kapitalistinen talousjärjestelmä on jo kykenemätön yleislakon tapahtuessa hallitsemaan yhteiskunnallista tilannetta, se on, varustamaan ihmisille ruokatarvikkeita ja muita elämän välttämättömyyksiä, olemme valmiit käsittelemään yleislakon todellista yhteiskunnallista luonnetta.

Yleislakko ei ole sellainen toimenpide, joka voitaisiin menestyksellisesti toteuttaa käytännössä vanhojen taloudellisten unionijärjestömuotojen mukaan, mielivaltaisesti, ilman teollisuutta vastaavia teollisuusunioni-organisaatioita. Se on työväenluokan teollisesti ja suunnitelmallisesti organiseerattu yhteiskunnallinen toiminta-ase, jota käyttäen työväestö voi ottaa itselleen täydellisen edesvastuun yhteiskunnallisen tilanteen kontrollista, niin yleislakon aikana kuin sen jälkeenkin. Menestyksellisen yleislakon tuloksena työväenluokalla on mahdollisuus, järjestettyjen teollisuusunioni-organisaatiensa kautta, järjestää yhteiskunnallinen talous uudelleen, kollektiivisen omistuksen perusteelle. Yleislakosta puhuminen ja sen käytännössä toteuttamisen uhka on vain edesvastuuton korusanahelinää ja vaarallista uskottelua ilman tarkoitusta vastaavaa työväenluokan yhteiskunnalli-

sesti perusteellista, yhtenäistä suunnitelmaa ja tehtävän laajuutta vastaavia teollisuusorganisaatioita.

Kuvitelkaamme mitä yleislakko, ilman tarkoitusta vastaavia ja suunnitelmallisesti järjestettyjä työväestön teollisuusunionistisia organisaatioita, voisi aikaansaada. Kaikki liikennetyöläiset, jakolaitosten ja ravintolain työläiset, yhdessä perusteellisuuksien työläisten kanssa, ovat yleislakossa. Tällainen yleislakko kestäisi, kuten Englannissa, yhdeksän vuorokautta. Miljooneja ihmisiä sisältävien kaupunkien väestöt tulisivat erotetuiksi kaikista elämän välttämättömistä tarvikkeista, kuten maidosta, vihanneksista, juurikasveista, jauhoista, lämmitysaineista, valosta ja liikennevälineistä. Seuraus olisi, että yhdeksän vuorokautta kestäneen yleislakon lopulla vielä elävät ihmiset eivät enään ehtisi kuolleetaan haudata.

Kumminkaan ei yleislakkoa (vaikka hajanaisenakin) maailman mikään mahti voi enään monta vuotta tulevaisuudessa estää tapahtumasta. Jos ei taloudellisesti järjestyneenä, niin järjestymättömänä, palkkatyöväestö on pakoitettu, nälkäkuoleman edessä, työlakkoja tekemään. Ja alkujaan ehkä pienellä ja "viattomalta" näyttävällä lakolla on mahdollisuus kulovalkean tavoin levitä yleislakoksi. Siksi työväenluokan tulisi ottaa huomioon se yhteiskunnallinen vaara mikä hajanaisesta ja epäjärjestyksellisestä yleislakosta, ilman tarkoitusta vastaavia teollisuusunionistisia organisaatioita, voisi olla seurauksena, ei ainoastaan ihmisille, mutta myöskin teollisuus- ja liikennekoneistollemme.

Palkkatyöväenluokan, voidakseen estää taantumuksen vaikuttamasta itseensä, on tehtävä perusteellisesti selvä pesäero kaikkien yksityisomistusmuotojen kanssa. Edelleen sen on perusteellisesti tehtävä itselleen selväksi teollisuusunionistisen järjestymisen välttämättömyys ja toteutettava sitä käytännössä, rakentamalla nykyajan tilannetta vastaavasti teollisuusunioni- taan.

Omistajaluokan vapaaehtoinen luopuminen yhteiskunnallisesta vallasta on mahdollisuus. Siltä vallan ottaminen, työpäi-

Suomalaiset Amerikalaisessa Politiikassa

Kirj. Nurkantausta

FI Amerikan suomalaisten politiikkaan osallistuminen itse asiassa mikään uutuuksia ole, joskin se viime aikoina näyttää saaneen uusia muotoja. Tiedämmehän että suomalaiset ovat, työväenliikkeen nimessä, olleet huomattavia tekijöitä tämän maan poliittisissa vähemmistöpuolueissa, varsinkin niiden rahastamisessa. Suomalainen sosialistijärjestö oli aikoinaan Sosialistipuolueen ulkomaalaisista kansallisryhmistä suurin. Samoin lienee sittemmin ollut suomalainen ryhmä myös kommunistisessa puolueessa, sikäli kuin sitä on ollut olemassa. Tässä ei nyt kuitenkaan ole tarkoitus käsitellä sitä politiikointia, johon suomalaiset työläiset ja farmarit ovat osallistuneet työväenliikkeen nimessä, vaan suomalaisten osallistumista amerikalaiseen politiikkaan toisenlaisissa tarkoituksissa ja toisenlaisista vaikutuksista; osallistumista niin sanoaksemme yleispolitiikkaan.

Politikoimiseen innostumista on kansallisuutemme keskuudessa havaittavissa enimän Minnesotassa ja Michiganissa, luonnollisesti siitä syystä, että näissä valtioissa, niiden pohjoisissa osissa, on suomalainen asutus verrattain suuri ja käsitetään siis olevan mahdollisuuksia saavuttaa toivottuja tarkoituksia. Ja onhan niitä saavutettukin, nimittäin politiikointijain tarkoituksia. Yhteen ja toiseen paikalliseen virkaan on saatu valituksi suomalais-syntyinen. Josko siitä on heidän suomalaisille valitsijoilleen mitään erikoista hyötyä ollut, se saattaa olla kyseenalainen

väy neljäntuntiseksi lyhentäminen ja uuden yhteiskuntatalouden luominen kuuluvat sekä yhteiskunnallisesti että historiallisesti palkkatyöväenluokan teollisuusunioni-organien kautta tehtäviksi.

asia. Mutta onhan ainakin kansallismielinen ihminen tuntenut kansallistunteensa tulleen tyydytetyksi silloin kun on voinut sanoa että meillä on nyt siinä tai siinä virassa suomalainen.

Näyttää kuitenkin olevan asia siten, että jos virkaan päässyt on ollut kyllin yksinkertainen toimiakseen virassaan missään määrin erikoisesti suomalaisia aineellisesti hyödyttääkseen, muiden kansallisuuksien kustannuksella, on hän tavallisesti tullut syrjäytetyksi. Jos hän sen sijaan on ymmärtänyt toimia paremmin taloudellisesti hallitsevien aineiden eduksi ja tyydyttää suomalaisia ainoastaan sillä suomalaisuudellaan, on hän säilynyt paremmin. Tämä seikka jo osaltaan toteaaakin suomalaisuuden hyödyttömyyden amerikalaisessa politiikassa.

Näihin saakka on suomalaisten politikointi ollut yleisemmin järjestämätöntä. Kun joku on asettunut ehdokkaaksi, on hän luonnollisesti rakentanut itselleen vaalikamppailukoneistonsa, kuten muutkin ehdokkaat. On hankkinut itselleen nappuloita siellä ja täällä äänestäjien keskuudessa. Lupailut näille yhtä ja toista aineellista etua, tultuaan valituksi. Sellainen järjestäminen on kuitenkin ollut tilapäistä ja vain sen vussin henkilön ehdokkuutta edistämään tarkoitettua. Se säilyi ainoastaan vaalikamppailun ajan.

Vasta muutama kuukausi sitten saivat suomalaiset politiikkaan innostuneet ainekset ajatuksen yleisemmän ja pysyvämmän kansallisen poliittisen järjestön muodostamisesta. Sellainen perustettiin ja annettiin sille nimeksi Suomalainen poliittinen klubi. Tämä "liike" lienee jonkun verran levinnyt, ei ainoastaan Minnesotassa, jossa se perustettiin, mutta myöskin Michiganissa.